

Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci - Numărul Treizeci și Unu

Ezechiel Numărul Doisprezece

Jeff Pippenger

2026-09-20

Articolul precedent s-a încheiat cu paragraful care spunea: „Căsătoria de tratat din 313 reprezintă căsătoria de tratat finală a puterii papale cu Statele Unite — regele principal dintre cei zece regi din Apocalipsa șaptesprezece; o putere cu două coarne, care este tipificată de puterea cu două coarne a Franței. Istoria care a început cu Clovis în 496 și care a condus în cele din urmă la decretul lui Iustinian din 533 și la întronarea papalității în 538 reprezintă istoria din 1989 până la legea duminicală.”

Ronald Reagan a fost prefigurat de Clovis în 496, iar Donald Trump este prefigurat de Iustinian în 533. Decretul lui Iustinian a venit cu cinci ani înainte ca papalitatea să urce pe tron în 538, iar Edictul de la Milano a venit cu opt ani înainte de prima lege duminicală din 321. Atât decretul, cât și edictul se aliniază ca reperul profetic care precede legea duminicală.

Reagan

În 1870, trupele italiene au capturat Roma (20 septembrie 1870). Statele Papale au încetat să existe ca stat teritorial, iar Papa Pius al IX-lea a devenit „prizonierul din Vatican”. Neexistând niciun teritoriu papal rămas recunoscut ca stat suveran, Statele Unite (asemenea multor altor țări) nu au mai menținut relații diplomatice formale cu Papa în calitate de conducător temporal. În octombrie 1951, președintele Harry S. Truman l-a nominalizat pe generalul Mark W. Clark ca ambasador al Statelor Unite la Vatican. O opoziție puternică s-a ridicat rapid din partea multor biserici și organizații protestante, care au susținut că numirea încălca separarea dintre biserică și stat. În ianuarie 1952, generalul Clark și-a retras numele.

La 10 ianuarie 1984, președintele Ronald Reagan și Papa Ioan Paul al II-lea au convenit în mod oficial să stabilească relații diplomatice depline între Statele Unite și Sfântul Scaun. La 9 aprilie 1984, William A. Wilson (care slujise deja ca reprezentant personal al lui Reagan) și-a prezentat scrisorile de acreditare și a devenit primul ambasador al Statelor Unite pe lângă Sfântul Scaun.

În intervalul celor treizeci și trei de ani, din 1951 până în 1984, rezistența protestantismului împotriva catolicismului s-a risipit. „Brațele” care au stat pentru papalitate în 496, prin Clovis, îl preînchipuie pe Reagan în 1984 și până în 1989. Clovis a reprezentat îndepărtarea religiei (păgânismul) care împiedica papalitatea să se ridice din nou la putere, iar până în 1984 fusese înlăturată rezistența protestantismului față de ridicarea papalității. „Necurmata” (păgânismul) fusese îndepărtată, iar Pavel descrie această înlăturare a rezistenței păgânismului față de papalitate ca fiind o „lepădare de credință”.

Biserica simbolică a compromisului, reprezentată de Constantin cel Mare și de istoria dintre 313 și 538, a reprezentat o perioadă în care o biserică s-a compromis și a apostaziat. Religia reprezentată de „508”, care anterior restrânse incursiunile puterii papale, a prefigurat apostazia protestanților din Statele Unite. Reagan a fost reprezentat de Clovis. În 496, Clovis și-a dat „puterea” papalității, prefigurând astfel „alianța nelegiuită” care s-a realizat în anii lui Reagan. Clovis a reprezentat, de asemenea, înlăturarea „necurmatei” în 508. 508 a prefigurat 1984.

„Acest compromis între păgânism și creștinism a dus la dezvoltarea «omului fărădelegii», prevestit în profeție ca împotrivindu-se și înălțându-se pe sine mai presus de Dumnezeu. Acel uriaș sistem de religie falsă este o capodoperă a puterii lui Satana — un monument al străduințelor sale de a se așeza pe tron pentru a cârmui pământul după voia sa.” Tragedia veacurilor, 50.

Reagan a numit în mod celebru Uniunea Sovietică un „imperiu al răului” într-un discurs din 1983 și a considerat comunismul ateu drept o profundă amenințare morală și spirituală. El și Ioan Paul al II-lea au format un parteneriat personal și politic strâns împotriva comunismului sovietic. Amândoi au văzut această luptă în termeni morali și chiar providențiali; Reagan a vorbit în particular despre un „Plan Divin” pentru doborârea comunismului. Reagan manifesta interes față de aparițiile de la Fatima (avertismentul că „Rusia își va răspândi erorile”), iar cei doi lideri au discutat despre convingerea lor comună că Dumnezeu le cruțase viețile (amândoi au supraviețuit unor tentative de asasinat în 1981) pentru un scop legat de înfrângerea comunismului.

Ucenicii lui Hristos

Reagan a fost crescut în denuminațiunea Discipolii lui Hristos, ai cărei părinți fondatori au învățat în mod direct că papa catolicismului era antihristul. Alexander Campbell, cel mai proeminent conducător timpuriu al bisericii Discipolii lui Hristos, a identificat în repetate rânduri papalitatea drept antihristul. În dezbateri și scrieri, el a susținut că cornul cel mic din Daniel 7, fiara din Apocalipsa 13 și omul fărădelegii din 2 Tesaloniceni 2 indicau toate spre papii Romei. El a folosit aceste identificări în dezbateri publice (inclusiv cu episcopul catolic John B. Purcell în 1837). Barton W. Stone s-a referit la guvernarea Papei ca la adevăratul antihrist și la „omul fărădelegii”. Walter Scott (un alt evanghelist timpuriu al mișcării) a scris că omul fărădelegii, Papa Romei, se va ridica în biserica creștină și se va înălța pe sine mai presus de Dumnezeu.

Mama lui Reagan, Nelle, era o membră devotată a denuminațiunii Disciples of Christ și a reprezentat principala influență religioasă în copilăria lui. Reagan a fost botezat în biserica Disciples of Christ din Dixon, Illinois, la vârsta de 11 ani și a fost activ acolo în adolescență (inclusiv predând la școala duminicală). A urmat cursurile Eureka College, care era afiliat cu Disciples of Christ.

„Cei care ajung confuzi în înțelegerea Cuvântului, care nu reușesc să vadă semnificația lui antihrist, se vor așeza cu siguranță de partea antihristului. Acum nu mai este timp pentru noi să ne asimilăm cu lumea.” Kress Collection, 105.

Reagan a fost prefigurat prin Clovis și, de asemenea, prin compromisul lui Constantin cel Mare. Reagan a fost, de asemenea, primul dintre ultimii opt președinți de la vremea sfârșitului încoace, din 1989. Fiind primul dintre ultimii opt președinți, el îl prefigurează pe Donald Trump, care, asemenea lui Reagan, este profund confuz cu privire la adevăratele ținte ale papalității și cu privire la cine este papalitatea.

Pot merge doi împreună, fără să fie învoiți? Amos 3:3.

A șasea și ultima căsătorie de alianță din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel are loc în istoria care începe la vremea sfârșitului, în 1989, și se încheie în istoria lui Donald Trump.

„În mișcările aflate acum în desfășurare în Statele Unite pentru a asigura instituțiilor și practicilor bisericii sprijinul statului, protestanții calcă pe urmele papistașilor. Mai mult decât atât, ei deschid ușa pentru ca Papalitatea să-și recapete în America protestantă supremația pe care a pierdut-o în Lumea Veche.” Tragedia veacurilor, 573.

Tratatul de căsătorie din 313 și Edictul de la Milano se armonizează cu istoria anului 533, iar decretul lui Iustinian din 533 va fi din nou pus în aplicare de o administrație pretins creștină, care nu mai înțelege că a identifica puterea papală drept o instituție creștină este, în cel mai bun caz, un oximoron, iar în cel mai rău caz, o amăgire fatală.

Biserică și Stat

În anul 457 î.Hr., al treilea decret al lui Artaxerxes a restaurat suveranitatea națională atât în domeniul autorității politice, cât și al celei religioase.

Iar tu, Ezra, după înțelepciunea Dumnezeului tău, care este în mâna ta, pune dregători și judecători, care să judece pe tot poporul care este dincolo de râu, pe toți aceia care cunosc legile Dumnezeului tău; și învățați-i pe cei ce nu le cunosc. Și oricine nu va împlini Legea Dumnezeului tău și legea împăratului, să se facă îndată judecată asupra lui, fie spre moarte, fie spre surghiun, fie spre confiscarea averii, fie spre închisoare. Ezra 7:25, 26.

Al treilea decret a conferit autoritate pentru a executa judecata și pedeapsa atât pentru legile lui Dumnezeu, cât și pentru legile împăratului. Acel decret a marcat începutul profeției de două mii trei sute de ani, care s-a încheiat la 22 octombrie 1844, când Hristos a venit pe neașteptate la templul Său. El a marcat, de asemenea, începutul unei profeții de două sute cincizeci de ani, care s-a încheiat în 207 î.Hr., în istoria dintre bătăliile de la Rafia din 217 î.Hr. și Panium din 200 î.Hr. Restaurarea atât a suveranității civile, cât și a celei religioase în 457 î.Hr. identifică o alfa dublă, care își găsește două împliniri omega. Ambele împliniri omega reprezintă o ușă închisă: una pentru cornul protestant și cealaltă pentru cornul republican.

Prima profeție de două mii trei sute de ani reprezenta legile lui Dumnezeu, iar profeția de două sute cincizeci de ani reprezenta legile împăratului. Cele două profeții identifică cornul Protestantismului și cornul Republicanismului pe fiara care se ridică din pământ din Apocalipsa treisprezece. Cornul republican al fiarei pământului este așezat în mijlocul versetelor unsprezece până la șaisprezece din Daniel unsprezece. Perioada de șaptesprezece ani dintre Rafia și Panium este intersectată de un

corn din profeția dublă a celui de-al treilea decret din 457 î.Hr. Profeția dublă identifică atât judecata poporului final al legământului, cât și judecata națiunii în care acel popor al legământului își găsește rădăcinile.

Și El i-a zis lui Abram: „Să știi cu siguranță că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu este a ei și că va sluji locuitorilor ei; iar aceștia o vor asupri patru sute de ani. Dar și pe neamul acela căruia îi vor sluji îl voi judeca; și după aceea vor ieși cu mari bogății.” Geneza 15:13, 14.

În cartea lui Ezechiel, 22 octombrie 1844 este prefigurat de 22 octombrie 573 î.Hr. Una dintre date identifică începutul judecății de cercetare, iar cealaltă identifică sunarea trâmbiței Jubileului atât la începutul, cât și la încheierea procesului de judecată. Ambele date se aliniază și ambele indică o ușă închisă. 1844 reprezintă închiderea ușii Locului Sfânt, în timp ce Hristos a trecut în Locul Preasfânt. 573 î.Hr. identifică încheierea timpului de probă al omenirii, când robii păcatului care au fost răscumparați își primesc libertatea și un pământ nou în care să locuiască.

Iar dacă nu va fi răscumpărat în acești ani, atunci va ieși în anul jubileului, atât el, cât și copiii lui împreună cu el. Căci copiii lui Israel Îmi sunt slujitori; ei sunt slujitorii Mei, pe care i-am scos din țara Egiptului: Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru. Leviticul 25:54, 55.

Ambele date de 22 octombrie reprezintă ușa închisă a legii duminicale care va veni în curând. Perioada de probă acordată adventismului a început în 1844 și se încheie la legea duminicală care va veni în curând, iar perioada de probă acordată Statelor Unite se încheie, de asemenea, la legea duminicală care va veni în curând. Ambele încheieri se aliniază cu cei doi martori ai datei de 22 octombrie: cei 2.300 de ani și cei două sute cincizeci de ani.

Cei două sute cincizeci de ani care se încheie în istoria dintre Rafia și Panium împart perioada celor două bătălii în două numere simbolice, care, împreună, posedă propria lor semnificație aparte. Zece ani după Rafia, însemnând ținut de graniță, și șapte ani înainte de Panium, care a fost o bătălie purtată pe o câmpie și încheiată printr-un asediu. Zece și șapte, ca simbol, identifică puterea balaurului pe temeiul mai multor martori. Anul 207 î.Hr. îl plasează pe Trump, simbolul fiarei pământului, între versetul unsprezece și versetul cincisprezece din Daniel 11, pregătindu-se profetic să vorbească asemenea unui balaur, așa cum este reprezentat prin combinația dintre numărul zece și numărul șapte.

Șaptesprezece este, de asemenea, simbolic și extinde istoria de la Rafia la Panium dincolo de Panium și, de asemenea, înainte de Rafia. Ptolemeu al IV-lea Filopator a domnit ca rege al Egiptului ptolemaic din 221 î.Hr. până în 204 î.Hr. și l-a învins pe Antiohus Magnus la Rafia în 217 î.Hr. Ptolemeu a început să domnească înainte de Rafia și a domnit timp de „șaptesprezece” ani. Numărul șaptesprezece reprezintă o perioadă istorică care începe înainte de Rafia și se extinde dincolo de bătălia de la Panium și de asediul Sidonului până la închiderea timpului de probă al omenirii, așa cum este reprezentată de anul 330. Profeția de două sute cincizeci de ani pentru perioada bisericii din Smirna a început în anul 64 și s-a încheiat la Edictul de la Milano și tratatul de căsătorie din 313.

Constantin cel Mare reprezintă istoria bisericii din Pergam, iar această istorie a început în 313 și s-a încheiat în 538. Primii „șaptesprezece” ani după încheierea profeției de două sute cincizeci de ani, în 313, cuprind trei semne de hotar. 313 a fost Edictul de la Milano, 321 a fost prima lege duminicală, iar împărțirea imperiului este marcată în 330. 330 reprezintă legea duminicală finală, care marchează încheierea timpului de probă al omenirii. Numărul șaptesprezece începe, așadar, înainte de Rafia și se încheie cu mult după campania militară de la Panium și Sidon. Versetul șaisprezece din Daniel unsprezece reprezintă legea duminicală din Statele Unite.

Profeția Smirnei identifică semnul asediului, care este chiar miezul mesajului de avertizare al lui Ezechiel. Indicatorul profetic care precede legea duminicală, așa cum este reprezentat prin cele două ilustrații ale distrugerii Ierusalimului, este asediul, dar este și Edictul de la Milano, care marchează începutul formării icoanei fiarei.

La asediu va avea loc o procesiune a căsătoriei prin tratat. Ea este o fractală a procesiunii căsătoriei care a început cu Reagan, așa cum este tipificată de Clovis în 496, însă procesiunea finală către căsătorie începe la asediu, aliniindu-se cu decretul lui Iustinian din 533 și cu Edictul de la Milano din 313. Ambele repere preced legea duminicală. Anul 313 a precedat prima lege duminicală din 321, iar decretul din 533 a precedat legea duminicală de la al treilea Conciliu de la Orléans din 538. Un anumit tip de legislație va împlini caracteristicile profetice atât ale decretului lui Iustinian, cât și ale Edictului de la Milano, în timp ce un anumit tip de căsătorie simbolică prin tratat va fi instituit.

Când acel decret este dat, este prea târziu să te pregătești, căci ușa timpului de probă este închisă asupra cornului protestant, tot atât de sigur cum s-a închis la primul Paște în Egipt. După aceea, legea duminicală, următorul reper profetic, identifică nu doar faptul că icoana fiarei a fost pe deplin formată, ci și impunerea semnului fiarei. Legea duminicală marchează încheierea timpului de probă pentru cornul republican, fiara care se ridică din pământ din Apocalipsa treisprezece, tot atât de sigur cum Faraon și oștirea lui au pierit în Marea Roșie după Paște.

Cei două sute cincizeci de ani care se încheie în 207 î.Hr. îl identifică pe Donald Trump, așa cum este reprezentat de Antiohus Magnus, pregătindu-se pentru campania care urmează să înceapă pe câmpia Panium și să se încheie cu asediul Sidonului. După Bătălia de la Panium, comandantul ptolemeic Scopas din Etolia a fugit cu aproximativ 10.000 de soldați supraviețuitori în cetatea Sidon. Antiohus l-a urmărit și a pus „asediu” asupra Sidonului. Guvernul ptolemeic din Alexandria a trimis o forță de ajutor, dar aceasta a eșuat. În fața înfometării, Scopas a predat cetatea. Antiohus i-a îngăduit lui Scopas să plece; Scopas s-a întors mai târziu în Egipt, unde în cele din urmă a fost executat sub acuzații de trădare și delapidare. Asediul Sidonului a desăvârșit cucerirea de către Antiohus a Cele-Siriei după Panium.

Sora White identifică lucrarea lui Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, drept „mâna ajutătoare a lui Dumnezeu”. Smith identifică campania în doi pași a lui Antiohus în comentariul său asupra versetelor paisprezece și cincisprezece din Daniel unsprezece.

„Educația tânărului rege al Egiptului a fost încredințată de Senatul roman lui M. Emilius Lepidus, care l-a numit pe Aristomenes, un vechi și experimentat slujitor al acelei curți, tutorele său. Primul său act a fost să ia măsuri împotriva amenințatei invazii a celor doi regi

confederați, Filip și Antioh.”

„În acest scop, l-a trimis pe Scopas, un general vestit din Etolia, aflat pe atunci în slujba egiptenilor, în țara sa natală, pentru a strânge întăriri pentru oaste. După ce a înzestrat o armată, a mărsăluit în Palestina și Celesiria (Antioh fiind angajat într-un război cu Attalus în Asia Mică) și a adus toată Iudeea sub autoritatea Egiptului.”

„Astfel, lucrurile au fost aduse într-o poziție favorabilă împlinirii versetului dinaintea noastră. Căci Antioh, încetând războiul său cu Attalus la porunca romanilor, a luat grabnic măsuri pentru recucerirea Palestinei și a Celesiriei din mâinile egiptenilor. Scopas a fost trimis să i se împotrivească. În apropierea izvoarelor Iordanului, cele două armate s-au întâlnit. [Panium] Scopas a fost înfrânt, urmărit până la Sidon și acolo asediat îndeaproape. Trei dintre cei mai capabili generali ai Egiptului, împreună cu cele mai bune trupe ale lor, au fost trimiși să ridice asediul, dar fără succes. În cele din urmă, Scopas, întâlnind, în spectrul hidos și impalpabil al foametei, un vrăjmaș cu care nu era în stare să se lupte, a fost silit să se predea în condițiile dezonorante de a i se cruța doar viața; după care lui și celor zece mii de oameni ai săi li s-a îngăduit să plece, dezbrăcați și goi. Aici a fost cucerirea celor mai întărite cetăți de către împăratul de la miazănoapte; căci Sidonul era, atât prin poziția sa, cât și prin fortificațiile sale, una dintre cele mai puternice cetăți ale acelor vremuri. Aici a fost eșecul armelor miazăzii de a rezista și, de asemenea, eșecul poporului pe care împăratul de la miazăzi îl alesese; și anume, Scopas și forțele sale etoliene.” Daniel and the Revelation, 257, 258.

Cei două sute cincizeci de ani care se încheie în 207 î.Hr. îl identifică pe Donald Trump. Profeția de două sute cincizeci de ani care se încheie în 313, odată cu căsătoria prin tratat dintre răsărit și apus și cu Edictul de la Milano, identifică formarea chipului fiarei în Statele Unite. Biserica din Pergam, care a început în 313, reprezintă istoria în care creștinismul a decăzut printr-un compromis cu religia păgânismului, înainte ca puterea papală să urce pe tron. Pergam și anul 313 prefigurează compromisul reprezentat de formarea chipului fiarei în Statele Unite. El reprezintă compromisul dintre creștinism și Roma papală, căci religia catolicismului nu este nici mai mult, nici mai puțin decât păgânism deghizat într-o instituție creștină. Profeția de două sute cincizeci de ani care a început în 1776 și se încheie în acest an se referă, de asemenea, la Statele Unite. Astfel, toate cele trei profeții de două sute cincizeci de ani tratează un anumit aspect profetic al fiarei care se ridică din pământ din Apocalipsa treisprezece, iar toate trei se încheie în cadrul liniilor profetice reprezentate de numărul șaptesprezece.

Legea duminicală este momentul în care Statele Unite vorbesc ca un balaur, iar vorbirea unei națiuni este acțiunea autorităților sale legislative și judiciare.

„«Vorbirea» națiunii este acțiunea autorităților ei legislative și judiciare.” Tragedia veacurilor, 442.

Trump nu este nici o autoritate judiciară, nici legislativă, astfel că legea duminicală ce urmează curând este adusă la îndeplinire de către Congres. Totuși, orice acțiune care oferă sprijin puterii papale prefigurează legea duminicală. Decretul din 533 și edictul din 313 identifică începutul perioadei în care se formează chipul fiarei. Concluzia este legea duminicală ce urmează curând, iar Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început, astfel încât acțiunea lui Trump printr-un ordin

executiv care ar oferi orice „concesie” antihristului profeției biblice ar reprezenta alfa mișcării care se încheie numai la omega, când Statele Unite „vor lepăda în asemenea măsură principiile guvernării lor încât să promulge o lege duminicală.”

„Sunt mulți, chiar dintre cei angajați în această mișcare pentru impunerea duminicii, care sunt orbi față de rezultatele ce vor urma acestei acțiuni. Ei nu văd că lovesc direct împotriva libertății religioase. Sunt mulți care n-au înțeles niciodată pretențiile Sabatului biblic și temelia falsă pe care se sprijină instituția duminicii. Orice mișcare în favoarea legislației religioase este, în realitate, un act de concesie făcut papalității, care de atâtea veacuri a purtat neabătut război împotriva libertății de conștiință. Păzirea duminicii își datorează existența, ca așa-zisă instituție creștină, «tainei fărădelegii»; iar impunerea ei va fi o recunoaștere virtuală a principiilor care constituie chiar piatra de temelie a romanismului. Când națiunea noastră va lepăda astfel principiile guvernării sale, încât să adopte o lege duminicală, protestantismul, prin acest act, va da mâna cu papalitatea; nu va fi nimic altceva decât a da viață tiraniei care de multă vreme își urmărește cu ardoare prilejul de a se avânta din nou într-un despotism activ.” Testimonies, volumul 5, 711.

Orice „mișcare în favoarea legislației religioase este, în realitate, un act de concesie față de papalitate”, iar asemenea mișcări au loc înaintea legii duminicale care urmează să vină în curând.

„Decretul care impune închinarea în această zi trebuie să fie promulgat pentru întreaga lume. Într-o măsură limitată, el a fost deja promulgat. În mai multe locuri, puterea civilă vorbește cu glas de balaur, așa cum a vorbit împăratul păgân către captivii evrei.” Signs of the Times, 6 mai 1897.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.